3.

üks seäst kaebas ükskord wägga omma hädda. „Suremad kurjateggiat, üt„les temma, ei olle siin ma peäl, kui pä„soke. Saab ta meid agga nähha, sis „on korralt ots meie peäl. Jonega „wõttab ta meid kiñni ja telab „meid ärra. Agga miks ma ka siin „oues lendan? Eks ma woi eest ärrapõg„geneda, kuhho temma ei sa? —" Nenda ta ütles, otsis kohhe warjopaika, ja lendas ühhe wanna lauta sisse. „Eg„ga siin nisuggused mõrtsukad ommeti ei „olle," mõtles temma. Agga oh kuida pettis ta ennast! — Hopis surem kartus tulli siin ta peäle. Ta näggi, et keik seinad, nurgad ja laggi ömbliko wõrkusid täis ollid, ja ömblikud isse agga wahtsid, et tedda piddid kiñnisama. Waewalt peä-

päsis ta nende käest ja kaebas weste omma hädda. „Agga eks ma olle halp ja rum„mal?" hüdis ta wäljatulles. „Moisa „toad ja kambrid ei kela mul ükski. Eks „ma lenda señna, ja ella seäl rahhoga, „kus ei päsokessed pessa, egga ömblikud „wõrgud ei tohhi kehha:" Nenda ta läks lendes señna. „Oh kui hea on mul siin „ellada, siin woin kartussета lendada, ei „olle tarwis ei päsokesse, ei ömbliko west „wärriseda." Wata, õhto tulleb kätte, suur hulk küünlaid pannakse toade ja kambrite sisse põllema. „Kuida wilgub keik „mo silma ees! misfuggune suur walgus „leigib minno ümber! Otse kui päwa ai„al saan keikipaiko lendada." Nenda kitis temma omma uut elloasset. Agga oh sedda rummalat! omma sure rõmo sees ei pañnud ta küünla tuld mikski, lendas wää-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 22